

Vilko Mazi:

Žalne rože.

Poklonil gospodični Gizeli S.

Prišla je smrt.

Prišla je smrt,
ko so še rože cvele
v avgustu in dehtele
čez vrt,
čez žolta polja in čez modri les
tja do nebes . . .

Gorje! —
prišla je smrt
in je razlila grozo
čez vrt,
čez žolta polja in čez modro lozo,
v srce! —

In v žalni pajčolan te je odela,
ko dragega očeta ti je vzela . . .

In meni je dolgčas v teh pustih dneh . . .

Sesedena kri trohni po tleh
in iz nje poganja spokornik podlesek,
v vijolčastem plašču spokornik podlesek . . .
In meni je dolgčas v teh pustih dneh . . .

O, kaj bi dal zdaj, ljubica,
ti davna moja ljubica,
za en sam pristrčkan tvoj nasmeh,
za en sam plamenček v tvojih očeh! —

O, kaj bi dal zdaj, ljubica,
da bi pozabil, ljubica,
mladost — življenja smrtni greh,
da bi prégнал ta pusti čas
in žalost, ki hodi k srcu v vas! —

Skoz aleje pod jesen.

Bledih senc procesija
blodi skoz aleje.
Hu! to je mrtvaški vzduh,
ki za njimi veje . . .

Oh, kaj vidim! — To mladost
moja je, ki blodi
skoz aleje pod jesen . . .
Duša, tiho bodi! —

Kmalu bo moja svatba . . .

Kmalu bo moja svatba,
godci že piskajo:
moja bolna pljuča
suhi kašlji stiskajo. —

Bliža se mi nevesta,
bleda in sključena,
v koso se opira
trudna in izmučena. —

Pred zrcalom.

Pokazalo si mi veliko laž,
zrcalo, gnusno laž mladosti moje,
ko v tvojem dnu se je topilo dvoje
obrazov „nerazdružnih“ — moj in Vaš,

gospica, pardon! zdaj ste „milostiva.“ —
No! kakšen se Vam zdi zakonski stan? —
Lepo, lepo, kaj ne! — Vsak dober dan
Vam vošči in se Vam do tal odkriva . . .

Kaj ne, kaj ne budalost — ideal
in poezija! To je poglavitno:
soproj z briljantno službo. Imenitno! —
Vse drugo bo že Bog počasi dal! . . .